

b. flicka. — *Syn.* Anständig, Sedig, Ärbar. — 2) Återhållsam i sina anspråk, fordringar; som ej högt uppskattar sitt eget värde. *Han är mycket b. i bedömandet af egna förtjenster.* *B. i sina anspråk.* — *Syn.* Blyg, Anspråkslös, Modest. — 3) Som uttrycker, tillkännagifver blygsamhet (i begge bem.). *B-t ögonkast, b-t uppförande. B-ma fordringar, anspråk.* — *Syn.* Blyg, Anspråkslös, Modest.

BLYGSAMHET, f. 3. Egenskapen att vara blygsam. — *Syn.* a) Anständighet, Sedighet, Ärbarhet; — b) o. c) Blyghet, Anspråkslöshet, Modesti.

BLYGSAMT, adv. På ett blygsamt (bem. 1. o. 2.) sätt, med blygsamhet. *Uppföra sig b. Helt b. ställa sig vid dörren. Han hade kunnat fördrå högre lön, men teg helt b.* — *Syn.* Anspråkslöst, Modest.

BLYGSEL, m. 2. sing. Känsla af olust öfver andras eget förakt, antingen i allmänhet eller till följe af någon viss, enskilt handling. *Full af b. öfver sitt beteende. Känna b. öfver något. Hon känner ingen b. för att gå ut halfklädd på gatan. Han har ingen b., är utan all b. Jag bekänner till min b. Med b. erfara, att . . .* — *Syn.* Skam.

BLYGSELBEN, n. 5. Se *Blygdben*.

BLYGSELLÖS, a. 2. Se *Skamlös*.

BLYGSELRODNAD, f. 3. Rodnad, förorsakad af blygsel.

BLYGSINT, a. 1. (mindre brukl.) Se *Blyg* och *Blygsam*.

BLYGSINTHET, f. 2. (mindre brukl.) Egenskapen att vara blygsint.

BLYGULT, n. 3. Ett slags gul mineralfärg, bestående af blyoxid. Kallas äfven Massikot.

BLYHAGEL, n. 5. Hagel, stöpt af bly.

BLYHAKE, m. 2. pl. — *hakar.* Se *Blykrok*.

BLYHALTIG, a. 2. Säges om mineralier, som hålla bly.

BLYHVITT, n. 5. o. m. 3. Mineralfärg till målning af hvitt, bestående af kolsyrad blyoxid. Den renaste B. kallas Skiffer- eller Kremser-hvitt. — *Ss. B-fabrik.*

BLYHVITTVARN, f. 2. Hästqvarn, till målning af blyhvitt.

BLYHVITTSALVA, f. 1. Ett slags salva, tillredd af hvitt vax, ister och finrifvet blyhvitt.

BLYJORD, f. 2. sing. Jord, uppblandad med blymalmpartiklar.

BLYKALK, m. 3. (gam. kem.) Se *Blyoxid*.

BLYKNIF, m. 2. pl. — *knifvar.* Verktyg, som glasmästare begagna till att forma och vika fönsterbly öfver rutans kant.

BLYKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar.* (jäg.) Bly, som, då man vill rengöra refflade gevär, smält hålles i bösspipan, ofvanpå en nedför plunderskruf, och lemnas att stelna, hvarest massan (kolfven) som noga passar in med reffelgången, utvrides, då all orenlighet medföljer.

BLYKOLIK, bly'koli'k, f. 3. (med.) Ett slags svår kolik, föränledd af tillfälligtvis i tarmarna inkommen blyoxid.

BLYKRISTALL, m. 3. 1) Kristall, vid långsam avstvalning anskjuten af rent, smält bly. — 2) Kristall af ren blyoxid.

BLYKROK, m. 2. Verktyg af jern, hvarved blystöpare utdraga det smälta blyet efter kallingen.

BLYKULA, f. 1. 1) Kula, stöpt af bly, för att begagnas till skjutning. — 2) Blymassa i kulform.

BLYLINIE, f. 3. Artilleri-måttstock, till mät-

ning af handgevärens mynningar, kulor och laddtyg, raketers, svärmars och brännars diametrar.

BLYLÖD, n. 5. Lod af bly, som fästadt vid snöre begagnas till sänke eller tyngd.

BLYLÖDNING, f. 2. Lödning medelst bly.

BLYMALM, m. 3. Mineral, som håller bly i så stor quantitet, att det med fördel kan utdragas. Bland b-er är Blyglans den vanligast förekommande.

BLYMJÖLK, f. 2. sing. (gam. kem.) Lösning af blysocker, utspädd med vatten.

BLYOCKRA, f. 1. Ett slags blyjord.

BLYOLJA, f. 1. Tjock lösning af blysocker i terpentinjölja.

BLYOXID, bly'äcksid, m. 3. Gult syrsatt bly.

BLYPENNA, f. 1. Se *Blystift*.

BLYPREPARAT, bly'--rät, n. 3. Kemisk tillredning, af bly. Sådana äro: Blyhvitt, Blysocker, Blyvatten, m. fl.

BLYPLÅSTER, n. 3. Plåster, tillredt af blyoxid, bomolja och ister, som begagnas att lägga på bölder och sår, till deras helande och renande.

BLYPROF, n. 3. (bergv.) En blymalms probering, till utrönande af, huru stor procent bly den håller.

BLYPULVER, n. 3. Pulveriseradt bly, som brukas till glasering af lerkärl.

BLYRÖK, m. 2. sing. (bergv.) Ämne, som vid rostning af blyglans uppstiger och afsätter sig i rökfånget; består af tre delar kolsyrad blyoxid och tre delar spetsglansoxid jemte tillfälligt inblandade jordämnen; lemnar en god, hvit målarfärg.

BLYSA, f. 1. (sjöt.) Ett slags större skeppslykta.

BLYSALT, n. 3. (kem.) Förening af blyoxid med en syra. Till b-er höra Blysocker, Hornbly, Mengel, Blyhvitt, m. fl.

BLYSALVA, f. 1. Ett slags salva, tillredd antingen af blyttika, blysocker eller blyglitt, jemte vanliga ingredienser i salvor.

BLYSCHVEIF, m. 3. (det tyska *Bleischweif*) Ett slags blymalm.

BLYSKUM, n. 3. Se *Blyaska*.

BLYSLAGG, m. 3. Slagg, som blifver vid blymalms rostning.

BLYSNÖRE, n. 4. Se *Lodlina, Lodsnöre*.

BLYSOCKER, n. 3. Ett slags blypreparat, bestående i ättiksyrad blyoxid.

BLYSPAT, m. 3. Ett slags blymalm i spat-form.

BLYSPIK, m. 2. Ett slags kort spik med stora, platta och breda hufvuden, som begagnas att fastspika blyplåtar.

BLYSTÄMP, m. 2. (guldsm.) Verktyg af bly, som begagnas vid matskedars formande.

BLYSTEN, m. 2. (bergv.) Förening af svafvelbly med svafveljern och svafvelkoppar, som under slaggen återstår vid blymalms smältning i ugn.

BLYSTIFT, n. 3. Liten stång af bly, som begagnas att liniera med.

BLYSTRECK, n. 5. 1) Streck, draget med blystift. — 2) Malmstreck, som förer bly.

BLYSTÄMPEL, m. 2. pl. — *stämplar.* 1) Stämpel till mynts eller figurers aftryckande i bly. — 2) Blystycke med ett sålunda erhållet aftryck.

BLYSTÖPARE, m. 3. En, som stöper kulor eller figurer af bly.

BLYSTÖPERI, n. 3. En blystöparens konst, yrke, sysselsättning.

BLYSTÖPNING, f. 2. Arbetet eller konsten att stöpa kulor eller figurer af bly.